

Hensyn til Sagens Realitet. Den ærede Ord-
fører udtalte, jeg antager paa Udvalgets Vegne,
at, om man end kunde erkjende, at den fore-
slaaede Ordning for Kjøbstædernes kommunale
Forholds Vedkommende kunde være rigtig og
hensigtsmæssig paa andre Punkter, maatte man
dog med Hensyn til Veivæsenet antage, at den
Ordning, hvorom der er Spørgsmaal her i
vore Forslag, ikke vilde være praktisk eller hen-
sigtsmæssig. Denne Betragtning forundrer det
mig at høre fra det ærede Udvalgs Side. Jeg
kan overmaade godt forstaae, at man, naar
man endnu er hildet i gammelbægs og foræl-
dede Anskuelser, overhovedet kan nære Frygt
for og Betænkelighed ved at give Kjøbstadcom-
munalbestyrelserne fuld Naadighed over deres
egne Anliggender; men jeg kan oprigtig talt
ikke forstaae, at man, naar man først er kom-
men til det Resultat, at man erkjender, at disse
Betænkeligheder maae og bør vige, navnlig
overfor Grundlovens ubrødfelige Bestemmelser,
saa ikke vil gennemføre den rette Ordning paa
det enkelte Punkt, hvorom her er Tale, nemlig
Veivæsenet. Det er dog forunderligt, at man
kan mene, at Kjøbstadcommunalbestyrelserne vel
ere myndige og forstandige nok til at kunne
styre alle deres andre Anliggender, men naar
der bliver Spørgsmaal om deres Vei, saa
er det saa vigtig en Sag, at den maa under-
gives Amtmandens Control. Men foruden
denne, som det forekommer mig anomale, Be-
tragtning fra Udvalgets Side, er der ogsaa en
anden Synsmaade, som jeg ikke tager i Be-
tænkning ligesom at udtale mig imod. Det
forekommer mig aldeles øiensynligt, at Udvalget
tillægger Landcommunalbestyrelserne, navnlig
Amtsraadene, en ganske anden Betydning og
Vægt, end man vil indrømme, at der bør til-
lægges Kjøbstadcommunalbestyrelserne. Der
gaaer gennem Udvalgets Forslag den Anskuelse,
at man vel tør betroe Amtsraadene uden sær-
eget Tilsyn at sørge for deres Vei, men at
det derimod er betænkeligt at lade Kjøbstadcom-
munalbestyrelserne have en lige Stilling med
Amtsraadet. Ja, mine Herrer, dersom de

Amtsraad, hvorom her er Spørgsmaal, være
overordnede Amtsraad for By og Land, som
der nogle Gange har været gjort Forslag til
paa Rigsdagen, saa kunde jeg forstaae denne
Betragtning; men de Amtsraad, hvorom her er
Tale, ere jo kun Communalbestyrelser for Lan-
dets Vedkommende, og det Communalbestyrelser,
som det jo i Communallovene er Hensigten at
stille ganske i Klasse og paa lige Fod med
Communalbestyrelserne for Kjøbstæderne. Vil
man gjøre dette i det Hele og Store, saa skal
man sandelig heller ikke tage i Betænkning at
gjøre det i en enkelt Henseende. Den ærede
Ordfører søgte imidlertid noget nærmere at
paavise, hvorfor det vilde være upraktisk og
uhensigtsmæssigt at ordne Forholdet paa den
Maade, som vort Forslag gaaer ud paa. Han
sagde: Borgermesteren er Den, der efter de 15
Medlemmers Forslag skal gjøre Substituttion til
Ministeren, naar Kjøbstadcommunalbestyrelsen
gjør sig skyldig i en Forsømmelse — Borger-
mesteren, der kan være Formand for og i alt
Fald er Medlem af Communalbestyrelsen, som
har stemt over Sagen og maastee er bleven
overstemt —, og hvad skal saa den stakkels
Minister gjøre? Ja, han vil vel indhente
„Kammerherrens“ — det vil sige Amtmandens
— „behagelige Ytringer over Sagen“, men
hvorfor skal man saa gjøre denne Omvei? Nu
siger jeg for det Første: Det er jo overalt Bor-
germesteren, der i Kjøbstadcommunerne skalde
føre Tilsyn med, at Communalbestyrelsen op-
fylder de Forpligtelser, der paahviler den efter Lov-
givningen, men kan Staten betroe sit Til-
syn til Borgermesteren i alle andre Sager, saa
seer jeg ikke, hvorfor den ikke skalde kunne gjøre
det i den Slags Sager, hvorom der her er
Spørgsmaal. Jeg nærer for mit Vedkommende
saa meget mindre Betænkelighed derved, som det
dog formodentlig vil erkjendes, at Byen selv er
den, der trods Nogen er interesseret i, at dens
Vei holdes i ordentlig og forsvarlig Stand,
saa at man nok kan stole paa, at Kjøbstadcom-
munalbestyrelserne skulle varetage denne Inter-
esse, uden at man behøver at sætte Amtman-